

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714215061
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6714215061.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu W. G. T., G., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom X., právne zastúpeného JUDr. Pavlom Zuzčákom, advokátom so sídlom Prachatická 9320/1A, Zvolen, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo obrany SR, Kutuzovova 8, Bratislava, o zaplatenie primeraného zadostučinenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6Cpr/4/2014-257 z 22. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, event. „prvoinštančný súd“), rozsudkom zo dňa 22. 10. 2018 žalobu zamietol (I. výrok). O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %, ktoré mu uložil zaplatiť v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady (II. výrok). Ďalej priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100 %, ktoré mu uložil povinnosť zaplatiť v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady (III. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu peňažnú satisfakciu vo výške 5 650,50 Eur. O nároku žalobcu rozhodol prvoinštančný súd prvým rozsudkom č. k. 6Cpr/4/2014-79 zo dňa 07. 05. 2015 tak, že žalobu zamietol a zároveň uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania v lehote 7 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Na základe odvolania žalobcu odvolací súd uznesením č. k. 12CoPr/11/2015-108 dňa 31. 07. 2017 rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že jeho povinnosťou bude vyriešiť otázku, či bola iným vojakom v rovnakom (resp. porovnateľnom) postavení a zaradení ako žalobca vyriešiť, či bola zapožičaná vyššia hodnota a v prípade kladného vyriešenia danej otázky sa vysporiadať s tým, či v prípade žalobcu nedošlo k niektorej z foriem diskriminácie podľa § 2a ods. 1, 2 zák. č. 365/2004 Z. z. Antidiskriminačného zákona (ďalej len „Antidiskriminačný zákon“), pričom podľa § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona sa dôkazné bremeno presúva na žalovaného, ktorého povinnosťou je preukázať, že vo vzťahu k žalobcovi neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 39a ods. 1 zák. č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov

(ďalej aj „zák. č. 346/2005 Z. z.“), § 2 ods. 2, ods. 3 Antidiskriminačného zákona a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby. Uviedol, že v intenciách odvolacieho súdu sa dokazovaním zamerl na preukázanie esenciálnej zložky tvrdenia opodstatnenosti podanej antidiskriminačnej žaloby žalobcom, a to otázkou zapožičania hodnosti „major“ iným vojakom v inkriminovanom období, ktorí boli v rovnakom, alebo v porovnateľnom postavení. Z prehľadu funkcií s číslom vojenskej špecializácie 409 po útvaroch ozbrojených síl SR v sledovanom období zistil, aké funkcie danej špecializácie existovali, pričom išlo o funkcie s rôznymi názvami a plánovanými hodnosťami na funkciu od hodnosti čatár, rotný, rotmajster, poručík, nadporučík, kapitán, major a podplukovník. Považoval za vylúčené, aby za komparáciu vo vzťahu k žalobcovi bola považovaná funkcia s číslom vojenskej špecializácie 409, na ktorú bola plánovaná iná hodnosť či už nižšia alebo vyššia ako mal plánovanú žalobca. V zmysle kategórie porovnateľnosti do úvahy vychádzal iba s funkcie s číslom vojenskej špecializácie 409, na ktorú bola plánovaná hodnosť „major“ tak, ako to bolo v prípade žalobcu, pričom okrem funkcie náčelníka zmeny operačného centra vo VÚ 3030 Zvolen, ktorú zastával aj žalobca, mali v rozhodnom období plánovanú hodnosť „major“ len funkcie:

- vedúci starší dôstojník - špecialista vo VÚ 3333 Zvolen,
- náčelník strediska vo VÚ 3030 Zvolen,
- náčelník oddelenia vo VÚ 3030 Zvolen,
- veliteľ letky vo VÚ 4977 Sliač, t. j. Taktické krídlo Sliač,
- veliteľ letky vo VÚ 1201 Kuchyňa, t. j. Dopravné krídlo Kuchyňa,
- veliteľ letky vo VÚ 6335 Prešov, t. j. Vrtuľníkové krídlo Prešov.

V prípade ani jednej z uvedených funkcií, nezistil, že ide o porovnateľnú situáciu vo vzťahu k žalobcovi, a to vzhľadom na odlišný opis činnosti od opisu činnosti žalobcu, a preto nemohol konštatovať, že profesionálny vojak ustanovený do tejto funkcie bol v rozhodnom období v porovnateľnej situácii ako žalobca. Okrem odlišného opisu činnosti, než akú mal žalobca, išlo o funkciu priameho nadriadeného v porovnaní so žalobcom, a to u náčelníka strediska vo VÚ 3030 Zvolen a navyše išlo o funkciu s priamymi podriadenými na rozdiel od funkcie žalobcu, ktorý priamych podriadených nemal. V prípade funkcie veliteľ letky vo VÚ 4977 Sliač, veliteľ letky VÚ 1201 Kuchyňa a veliteľ letky VÚ 6335 Prešov, išlo opäť o odlišné opisy činnosti, išlo o funkcie v úplne odlišných vojenských útvaroch ozbrojených síl SR, a navyše išlo o funkcie s priamymi podriadenými na rozdiel od funkcie žalobcu, preto neboli v porovnateľnej situácii ako žalobca. Za jediného komparátora vo vzťahu k žalobcovi a porovnávaní či nedošlo k antidiskriminačnému konaniu považoval výlučne profesionálneho vojaka ustanoveného do rovnakej funkcie ako žalobca - funkcie náčelníka zmeny operačného centra ČVO 409, plánovaná hodnosť 55 - „major“, pričom v čase ustanovenia do funkcie tento vojak dosiahol hodnosť kapitán. Z predložených listinných dôkazov, ktoré nemal k dispozícii odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu, a to zo zoznamu profesionálnych vojakov na funkciách náčelník zmeny operačného centra s plánovanou hodnosťou major v sledovanom období, t. j. v čase od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2015 zistil, že v danom období bolo ustanovených na rovnakú funkciu ako žalobca spolu 10 profesionálnych vojakov (vrátane žalobcu), z čoho 4 boli do uvedenej funkcie ustanovení s dosiahnutou hodnosťou „kapitán“ (vrátane žalobcu), pričom ani jednému z daných vojakov nebola zo strany ministra obrany SR zapožičaná hodnosť „major“. Okresný súd dokazovaním vyriešil otázku zapožičania hodnosti „major“ v rozhodnom období iným vojakom v rovnakom postavení a zaradení ako žalobca. Nakoľko nezistil preukázanie vyžadovanej podmienky, nemal dôvod zaoberať sa otázkou, či došlo alebo nedošlo k niektorej z foriem diskriminácie podľa § 2a ods. 1, 2 Antidiskriminačného zákona. Zároveň zdôraznil, že podľa § 39a ods. 1 zák. č. 346/2005 Z. z. išlo o fakultatívnu možnosť ministra obrany SR zapožičať vyššiu hodnosť profesionálnemu vojakovi ustanovenému do funkcie, na ktorú je plánovaná vyššia hodnosť, teda nešlo o obligatórnu povinnosť ministra, kedy by dotknutý profesionálny vojak mal zákonný nárok na zapožičanie vyššej hodnosti v zákonom definovanej funkcii. Bol to výlučne minister obrany SR, ktorý bol oprávnený rozhodnúť, komu zapožičia vyššiu hodnosť a komu nie. Preto nebol oprávnený zasahovať do daných kompetencií ako aj právomoci ústredného orgánu štátnej správy v oblasti obrany SR. Poukázal na dôvody zamietnutia žaloby s poukazom na dôkazy, ktorými odvolací súd v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania nedisponoval.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná mu náhradu trov konania.

6. Namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom. Právny názor prvoinštančného súdu, ktorý prijal neprijateľne reštriktívny výklad komparátora vo vzťahu k nemu považoval za nesprávny, pretože za komparátora označil výlučne osoby v rovnakom postavení ako bol on, teda vojakov ustanovených do funkcie náčelníka zmeny operačného centra, číslo vojenskej odbornosti 409 s plánovanou hodnotou major, ktorí mali v čase ustanovenia do uvedenej funkcie hodnotu kapitán. V relevantnom období podľa okresného súdu mali byť iba 4 osoby považované za komparátora, čo nebolo správne, pretože pri výkone funkcie neboli v obdobnom postavení, pretože nežiadali o zapožičanie hodnosti major, keď napr. G. tiež nepožiadali o zapožičanie hodnosti a bez podanej žiadosti nebolo zapožičanie hodnosti možné. Postavenie T. mal okresný súd porovnávať s tými dôstojníkmi s hodnotou kapitána v rámci ČVO 409, ktorým bola zapožičaná hodnosť major a stanoviť, prečo sa tak udialo vo vzťahu k nim a vo vzťahu k nemu nie. Keďže iným vojakom vykonávajúcim funkciu náčelníka zmeny operačného centra s hodnotou kapitán nebola zapožičaná vyššia hodnosť, o ktorú ani nežiadali, nebolo možné ich porovnávať. Za nesprávne považoval tiež formalistické zúženie porovnávania len na osobu v identickom postavení, pretože podľa Antidiskriminačného zákona by sa mohlo zaobchádzať antidiskriminačne aj s inou osobou v porovnateľnej situácii. Antidiskriminačný zákon vymedzuje osobu komparátora pomerne široko, pretože hovorí o osobe s obdobným postavením (nie identickým, ako pojem vyložil okresný súd), preto o diskrimináciu ide už vtedy, ak sa s osobou zaobchádzalo menej priaznivo, ako by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v obdobnom postavení. Okresný súd nesprávne aplikoval zákonné ustanovenie, kedy za komparátora pripustil výlučne osobu v identickej situácii (ktorá osoba však v relevantnom období neexistovala, nakoľko žiadna zo súdom uvedených osôb nežiadala o zapožičanie hodnosti). Taktiež nesúhlasil s tým, že ostatné funkcie v rámci ČVO 409 mali iný opis činnosti a navyše s priamymi podriadenými, a že on žiadnych priamych podriadených nemal, pretože zo str. 2 jeho opisu činnosti v rámci zaradenia v pohotovostnej zmene vo funkcii master controller mu boli priamo podriadení všetci príslušníci pohotovostnej zmeny OPCEN bvrps, ako aj všetci velitelia pohotovostných zmien útvarov a jednotiek. Na účely porovnávania nebol určujúci popis funkcie, ale to, či išlo o vojaka zaradeného do vojenskej odbornosti č. 409, či bol vojak zaradený do funkcie, na ktorú bola plánovaná vyššia hodnosť než akú dosiahol, a či bolo v tejto súvislosti požiadané o zapožičanie vyššej hodnosti. Poukázal na značnú špecializáciu vojakov, ktorí vykonávali činnosti na tom istom úseku v rámci obrany, on bol zaradený do vojenskej odbornosti č. 409 - odborník riadenia letovej prevádzky, preto všetci vojaci zaradení do danej špecializácie mali navzájom obdobné postavenie, najmä s porovnaním s inými špecializáciami. Nenamietal diskrimináciu vo vzťahu k vojakom s iným číslom vojenskej odbornosti, iba vo vzťahu k vojakom zaradeným do ČVO 409, kedy niektorým vojakom vykonávajúcim funkciu na akú bola plánovaná vyššia hodnosť, bola táto hodnosť zapožičaná, zatiaľ čo jemu nie. Bolo preto nesprávne zúžiť na porovnanie iba vojakov vykonávajúcich funkciu náčelníka zmeny operačného centra, pretože osobou v porovnateľnej situácii bol každý iný vojak v ČVO 409, ktorému bola zapožičaná hodnosť z dôvodu vykonávania funkcie, na ktorú bola plánovaná vyššia hodnosť, než akú dosiahol. Poukázal na oznámenie Ministerstva obrany SR, podľa ktorého v období od roku 2010 do roku 2015 bola v odbornosti ČVO 409 pre dôstojnícke hodnosti zapožičaná hodnosť 20 krát, vrátane hodnosti majora a za obdobie od 1. januára 2015 do dňa 29.01.2016 bola hodnosť major zapožičaná 15 profesionálnym vojakom so špecializáciou 409. Z prehľadu funkcií s číslom špecializácie 409 medzi funkcie, na ktoré je v rámci špecializácie 409 plánovaná jedna z najvyšších hodností, a to „major“, možno predpokladať náročnosť uvedenej funkcie a mieru povinností ako aj zodpovedností. Jemu za obdobie tri a pol roka výkonu funkcie náčelníka zmeny operačného centra, na ktorú bola plánovaná hodnosť major, takáto hodnosť zapožičaná nebola, zatiaľ čo iným vojakom v rámci ČVO 409 bola hodnosť zapožičaná, a to aj v prípadoch, kedy na funkciu, na ktorú boli ustanovení, bola plánovaná nižšia hodnosť. Namietal, že prvoinštančný súd sa dokazovaním vo vzťahu k diskriminácii vôbec nezaoberal, hoci z dôkazov vyplývalo, že niektorým vojakom v obdobnom postavení bola hodnosť zapožičaná, a to aj vojakom, ktorí o zapožičanie požiadali neskôr ako on, preto bolo preukázané, že sa s ním zaobchádzalo menej priaznivo ako s inými osobami v porovnateľnom postavení. Existoval relevantný dôvod na zapožičanie hodnosti, ktorý bol aj v návrhu veliteľa podrobne špecifikovaný, a to aj vo vzťahu k tým vojakom, ktorým hodnosť bola zapožičaná. Mal za to, že išlo o priamu diskrimináciu, pretože sa s ním zaobchádzalo menej priaznivo ako s inou osobou v porovnateľnom postavení. Oprávnenie ministra obrany SR bolo vo vzťahu k nemu uplatnené diskriminačne. Namietal, že žalovaný v rámci prenesenej povinnosti dôkazného bremena nepreukázal, že pri zapožičiavaní hodností bola vo vzťahu k nemu dodržaná zásada rovnakého zaobchádzania a obmedzil sa na svoje tvrdenie, že iným vojakom vykonávajúcim funkciu náčelníka zmeny operačného centra vyššia hodnosť zapožičaná nebola, a že boli riadne povýšení do hodnosti major. Za osobu v obdobnom postavení podľa neho možno považovať aj iných vojakov za predpokladu, že ich spájajú spoločné znaky v podobe zaradenia do

ČVO 409, dosiahnutej dôstojníckej hodnosti (prípadne hodnosti kapitán), zaradenie do funkcie s vyššou plánovanou hodnosťou (prípadne s plánovanou hodnosťou major) a podanie žiadosti na zapožičanie vyššej hodnosti. V spore nebola vyriešená otázka, prečo niektorým vojakom v porovnateľnom postavení ako on, bola funkcia zapožičaná a jemu nie. Okresný súd sa sústredil najmä na identifikáciu iných vojakov zaradených do funkcie náčelníka zmeny operačného centra, napriek tomu, že uvedené osoby neboli v obdobnom postavení ako on, pretože nežiadali o zapožičanie vyššej hodnosti. Bol preto priamo diskriminovaný, medzi vojakmi požíval menšiu úctu, než akú by požíval v prípade nediskriminačného konania a dostával za svoju službu aj nižší plat. Aj napriek tomu, že sa dalo dôvodne predpokladať, že vo vzťahu k nemu došlo k diskriminácii pri realizácii oprávnenia ministra obrany SR zapožičať vojakovi hodnosť, okresný súd sa skúmaním danej diskriminácie vôbec nezaoberal, čím porušil právny názor nadriadeného súdu. Nikdy nespochybňoval fakultatívnosť oprávnenia ministra obrany SR, ale vec sa týkala prípadného diskriminačného využívania tohto oprávnenia, pretože pri zapožičiavaní hodnosti bol používaný na rovnakú situáciu dvojaký meter. Nemajetkovú ujmu uplatnil ako rozdiel funkčných plátov medzi hodnosťami kapitán a major za obdobie, kedy sa cítil byť diskriminovaný.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa profesionálnemu vojakovi pri vykonávaní štátnej služby zaručovali rovnako práva ustanovené zákonom, avšak išlo len o tie práva, na ktoré mal profesionálny vojak právny nárok. Poukázal na § 39a zák. č. 346/2005 Z. z., podľa ktorého môže minister na dobu funkcie zapožičať vyššiu hodnosť profesionálnemu vojakovi ustanovenému do funkcie, na ktorú je plánovaná vyššia hodnosť, teda ide o fakultatívny charakter a oprávnenie ministra, či vojakovi zapožičia vyššiu vojenskú hodnosť alebo nie. Preto žiadnemu profesionálnemu vojakovi nevyplývajú žiadne práva, na ktoré by mal zákonný nárok, a ktoré by mali byť podľa § 3 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. zaručené rovnako v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch. Nakoľko na zapožičanie vyššej vojenskej hodnosti nie je právny nárok, nemožno hovoriť o diskriminačnom konaní v súvislosti so zapožičaním vyššej hodnosti žalobcovi, pretože iba práva ustanovené zák. č. 346/2005 Z. z. zaručujú profesionálnemu vojakovi pri vykonávaní štátnej služby v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania dané práva. Podľa § 38 ods. 1 zák. č. 346/2005 Z. z. vedúci služobného úradu vymenuje do hodnosti alebo povýši profesionálneho vojaka, ktorý spĺňa podmienky na vymenovanie do hodnosti podpráporčíka alebo poručíka alebo na povýšenie, ak je alebo bude ... Tým je zakotvená jednoznačná povinnosť vedúceho služobného úradu vymenovať do hodnosti alebo povýšiť profesionálneho vojaka za splnenia ďalších podmienok stanovených v zákone, a na ktoré má teda profesionálny vojak právny nárok. Na ustanovenie do funkcie však profesionálny vojak nemá právny nárok a v prípade žalobcu postupoval v súlade so zák. č. § 39a zák. č. 346/2005 Z. z., pretože zákon zakotvuje ministromi obrany SR možnosť zapožičať vyššiu vojenskú hodnosť a nie povinnosť. Odvolaciu námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci a neprijateľnom reštriktívnom výklade komparátora považoval za zavádzajúcu a nezakladajúcu sa na pravde. Zapožičanie vyššej vojenskej hodnosti podľa § 39a zák. č. 346/2005 Z. z. nikdy nebolo podmienené podaním žiadosti zo strany profesionálneho vojaka, pretože na zapožičanie vyššej vojenskej hodnosti nemal právny nárok, a preto nebolo pravdivé, že zapožičanie hodnosti bez podanej žiadosti nebolo možné. Zapožičať vyššiu vojenskú hodnosť bol oprávnený výlučne minister obrany SR, pričom o zapožičaní hodnosti rozhodoval formou rozhodnutia - personálneho rozkazu bez ohľadu, či vojak požiadal o zapožičanie vyššej vojenskej hodnosti alebo nie. Musela byť splnená jediná zákonná podmienka, že s dôvodmi na vydanie personálneho rozkazu musel príslušný veliteľ profesionálneho vojaka vopred oboznámiť, a to formou spracovania tzv. návrhu na personálne opatrenie, preto nebolo potrebné zo strany profesionálneho vojaka podávať žiadosť, ale len vypracovanie návrhu príslušným veliteľom na personálne opatrenie a oboznámenie vojaka s ním. Mal za to, že za komparátora vo vzťahu k žalobcovi mohli byť jedine profesionálni vojaci ustanovení do rovnakej funkcie ako žalobca (teda náčelníka zmeny operačného centra, ČVO 409, plánovaná hodnosť 55 - major), pričom v čase ustanovenia do funkcie daný vojak dosiahol hodnosť kapitán. Nikdy netvrdil, že by profesionálni vojaci ustanovení do rovnakej funkcie ako žalobca, ktorých súd prvej inštancie označil za komparátorov vo vzťahu k žalobcovi, boli v identickom postavení ako žalobca a z hľadiska služobnej kariéry, vzdelania, služobného hodnotenia či ďalších skutočností, neexistoval profesionálny vojak, ktorý by mohol byť v identickom postavení ako žalobca. Profesionálni vojaci, ktorí boli označení za komparátorov vo vzťahu k žalobcovi mohli byť označení len ako osoby v porovnateľnej situácii. Rovnako za nesprávne považoval ďalšie tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní, pretože z ním predloženého dôkazu, a to prehľadu funkcií s číslom špecializácie 409 po útvaroch OS SR a IDOBJ v sledovanom období vyplývalo, aké funkcie v rozhodnom období existovali, išlo o funkcie s rôznymi názvami i plánovanými hodnosťami na funkciu

od hodnosti čatár, rotný, rotmajster, atď., a preto bolo vylúčené, aby za komparáciu vo vzťahu k žalobcovi bola považovaná funkcia s číslom vojenskej špecializácie 409, na ktorú bola plánovaná iná hodnosť či už nižšia alebo vyššia ako mal plánovanú žalobca. Ďalej poukázal na vojakov, ktorí mali v rozhodnom období plánovanú hodnosť major, okrem funkcie náčelníka zmeny operačného centra, ktorú zastával aj žalobca, pričom ani u jednej z uvedených funkcií, to neboli osoby v porovnateľnej situácii vo vzťahu k žalobcovi, a to z dôvodu odlišného opisu činnosti od opisu činnosti žalobcu. Ďalej išlo o funkcie s priamymi podriadenými na rozdiel od funkcie žalobcu, preto neboli v porovnateľnej situácii ako žalobca. Jediným objektívnym komparátorom bola funkcia náčelníka zmeny operačného centra CVO 409, plánovaná hodnosť 55 - „major“ s dosiahnutou hodnosťou kapitán v čase ustanovenia do funkcie. Pokiaľ išlo o argumentáciu žalobcu, že v čase pohotovostnej zmeny bol priamo nadriadený všetkým príslušníkom danej zmeny a všetkým veliteľom, takéto postavenie nadriadeného mal iba v rámci zaradenia v pohotovostnej zmene, pričom nešlo o vykonávanie funkcie priameho nadriadeného vo význame priebežne a sústavne ukladať pracovné úlohy, riadiť a kontrolovať prácu podriadených. Žalobca bol v danej pozícii oprávnený dávať pokyny tým profesionálnym vojakom, ktorí boli v uvedenom čase zaradení do pohotovostnej zmeny, ale len v rámci plnenia úloh pohotovostnej zmeny, avšak z hľadiska ich funkčného zaradenia boli podriadení úplne niekomu inému. Poukázal na stranu 1 opisu činnosti žalobcu, ktorý bol priamo podriadený náčelníkovi Strediska riadenia a uvedomovania OPCEN bvrps (ďalej len „N CRC“), v prípade neprítomnosti N CRC profesionálnemu vojakovi poverenému zastupovaním N CRC. Ďalej bolo v opise činnosti uvedené „je priamo nadriadený - nejedná o funkciu s priamymi podriadenými“.

8. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na odvolacích námietkach uvedených v odvolaní. Podľa neho argument žalovaného, že na zapožičanie hodnosti nebola potrebná žiadosť vojaka, ale stačil návrh príslušného veliteľa, nič nezmenil na dôvodnosti jeho žaloby. Za osoby, ktoré chcel žalovaný označiť za komparátorov vo vzťahu k nemu, nebol zo strany veliteľa vypracovaný návrh na zapožičanie hodnosti, čo v jeho prípade bolo, a preto nemožno porovnávať osoby, v prospech ktorých nebol podaný návrh na zapožičanie hodnosti s osobou, v prospech ktorej návrh podaný bol a tvrdiť, že boli v porovnateľnej situácii. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že nemal byť priamym nadriadeným iným vojakom, keď uvedená skutočnosť vyplývala z jeho opisu činnosti, a to str. 2, teda, že v rámci zaradenia v pohotovostnej zmene mu boli podriadení vojaci v dokumente vymedzení.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, prvoinštančný súd predmetnú vec správne posúdil. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nielen dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné, ale aj presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými, skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP.

13. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

14. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010).

15. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného

skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáha uplatňovanej sumy z titulu nemajetkovej ujmy na základe Antidiskriminačného zákona. V prejednávanej veci prvý krát rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 6Cpr/4/2014 - 79 zo dňa 07. 05. 2015, ktorým žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu, odvolací súd uznesením č. k. 12CoPr/11/2015 - 108 zo dňa 31. 07. 2017 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Na základe dovolania žalovaného, Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3Cdo/35/2018 zo dňa 11. 04. 2018 dovolanie odmietol. Ide v poradí o druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol.

17. Diskriminácia je vo všeobecnosti vymedzená ako taký spôsob zaobchádzania (vrátane odmietnutia zaobchádzania) s osobou, ktorý je pre ňu v porovnaní s inými osobami menej priaznivý so zreteľom na rasu, etnickú príslušnosť, sexuálnu orientáciu a iné ústavne stanovené charakteristiky. S tým úzko súvisí princíp rovnosti, ktorý znamená právo na to, aby sa v rovnakých prípadoch zaobchádzalo s osobami rovnako (formálny prístup) a v rozdielnych prípadoch sa toto zaobchádzanie odlišovalo (materiálny prístup). Výhodiskom pre materiálny prístup k rovnosti je zásada, podľa ktorej v nerovnakých prípadoch treba s osobami zaobchádzať tak, aby zaobchádzanie (odmietnutie zaobchádzania) vyjadrovalo odlišné postavenie týchto osôb.

18. Všeobecným predpokladom porušenia zásady rovnakého zaobchádzania je teda rozdielne zaobchádzanie s rôznymi subjektami, ktoré sa nachádzajú v rovnakej alebo podobnej situácii, bez toho, aby existovali objektívne a rozumné dôvody pre odlišný prístup, pokiaľ odlišné zaobchádzanie nesleduje legitímny cieľ, alebo ak nie sú použité prostriedky primerané sledovanému cieľu. O diskrimináciu nejde v prípade akéhokoľvek odlišného zaobchádzania, ale len vtedy, ak toto odlišné zaobchádzanie nie je racionálne odôvodnené.

19. Podľa čl. 15 Smernice Rady 2000/78/ES (ďalej len „Smernica“) z 27. novembra 2000, posudzovanie skutočností, z ktorých možno vyvodzovať, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, je záležitosťou vnútroštátnych súdnych alebo iných príslušných orgánov v súlade s pravidlami alebo praxou vnútroštátneho práva. Takéto pravidlá môžu najmä určiť, aby sa nepriama diskriminácia zisťovala všetkými prostriedkami, vrátane prostriedkov založených na štatistickom zisťovaní.

20. Podľa čl. 31 Smernice, pravidlá o dôkaznom bremene sa musia prispôbiť, ak ide na prvý pohľad o prípad diskriminácie, a aby sa účinne uplatňovala zásada rovnakého zaobchádzania, treba presunúť dôkazné bremeno na žalovaného, keď je takáto diskriminácia dokázaná. Nie je však na žalovanom, aby dokazoval, že žalobca vyznáva určité náboženstvo alebo vieru alebo má určité zdravotné postihnutie, určitý vek alebo určitú sexuálnu orientáciu.

21. Podľa § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

22. Žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd nesprávne vzal za komparátorov len osoby, ktoré boli s ním v rovnakom postavení, teda vojakov ustanovených do funkcie náčelníka zmeny operačného centra, ČVO 409, pričom išlo o 4 osoby vrátane neho. Poukázal na to, že žiadna z uvedených osôb o zapožičanie hodnosti nežiadala. Taktiež namietal, že za osoby v porovnateľnej situácii nebolo správne brať iba vojakov vykonávajúcich funkciu náčelníka zmeny operačného centra, ale okresný súd ho mal porovnávať s každým vojakom ČVO 409, ktorému bola zapožičaná vyššia hodnosť.

23. Odvolací súd zhodne s vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu k tejto námietke uvádza, že zapožičanie hodnosti vojakovi vykonávajúcemu funkciu, na ktorú je plánovaná vyššia hodnosť nebolo podmienené žiadosťou daného vojaka, ale iba návrhom príslušného veliteľa na personálne opatrenie. Uvedený záver žalobca pripustil aj vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného.

24. Okresný súd prejednávajúcu vec správne podrobil testu diskriminácie, vychádzajúcemu z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý pozostáva zo 1/ zistenia, či ide o porovnateľných jednotlivcov alebo skupinu osôb, 2/ zistenia, či je s nimi zaobchádzané odlišne na základe niektorého zo zakázaných dôvodov, 3/ zistenia, či odlišné zaobchádzanie spôsobilo dotknutej osobe ujmu (uložením povinnosti alebo odopretím práva), 4/ zistenia, či je toto odlišné zaobchádzanie ospravedliteľné tým, že a/ sleduje legitímny záujem a b/ je primerané; ospravedliteľnosť odlišného zaobchádzania sa odvíja aj od jeho dôvodu a 5/ zistenia miery závažnosti dôvodu odlišného zaobchádzania, od ktorej sa odvíja aj intenzita prieskumu zo strany súdu (nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. Pl. ÚS 53/04 zo 16.10.2007, sp. zn. II. ÚS 1609/08 z 30.04.2009, sp. zn. Pl. ÚS 4/07 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=44&p=3632072&f=3>> z 01.12.2009, sp. zn. Pl. ÚS 49/10 z 28.01.2014, alebo sp. zn. Pl. ÚS 31/13 z 10.07. 2014, rozsudok ESLP vo veci D. H. proti Českej republike z 13.11.2007 č. 57325/00 § 175; rozsudok ESLP Carson c/ a Spojené kráľovstvo zo 16.03.2010 č. 42184/05 § 61; Wagnerová E. a kol., Listina základných práv a svobod, Komentár, Praha Wolters Kluwer ČR 2012, s. 101; Kmec J., Kosař D., Kratochvíl J., Bobek M., Evropská úmluva o lidských právech, Komentár, Praha C.H.Beck 2012, s. 1214).

25. Súd prvej inštancie vysvetlil, že v rozhodnom období nemal preukázanú jednu z daných podmienok pre posúdenie diskriminácie a to zistenie porovnateľných jednotlivcov. Preto nebol zistený základ nároku.

26. Ani ďalší argument žalobcu, že nebolo správne brať do úvahy iba vojakov vykonávajúcich funkciu náčelníka zmeny operačného centra, ale mal byť porovnávaný s každým vojakom ČVO 409, ktorému bola zapožičaná vyššia hodnosť, nevzhladol odvolací súd za dôvodný, pretože nemožno akceptovať aby bol žalobca posudzovaný s vojakmi, ktorí mali inú hodnosť, iný opis činnosti, teda boli zaradení na inú pozíciu s iným výkonom činnosti. Správne preto prvoinštančný súd konštatoval, že pre porovnanie bolo vziať iba vojakov ustanovených do funkcie ako bol žalobca s dosiahnutou hodnosťou kapitán, pričom dokazovaním bolo preukázané, že ani jednému z nich nebola zapožičaná hodnosť major. Odvolací súd si plne osvojuje závery súdu prvej inštancie, ktorý správne skúmal okruh komparátorov vo vzťahu k žalobcovi, a nakoľko ich nezistil, nemal naplnenú jednu z podmienok pre posudzovanie niektorej z foriem diskriminácie.

27. Vychádzajúc zo zásady preneseného dôkazného bremena na žalovaného, tento predložil v spore také relevantné dôkazy, z ktorých vyplýva (bez dôvodných pochybností), že žiadnej osobe, správne zistenej na účely porovnania v rovnakej či porovnateľnej situácii, nebola v rozhodnom období zapožičaná hodnosť major.

28. Odvolací súd sa po preskúmaní všetkých rozhodujúcich odvolacích námietok žalobcu v plnom rozsahu stotožňuje so správnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, pretože odvolaniu žalobcu nebolo vyhovené, a preto žalovanému podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu boli priznané v rozsahu 100 %.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).